

Hűség és bizalom

/Emlékezés Simon Lászlónéra , 1927-2005/

Mártát 1984-ben nyugdíjazták. Jó húsz év elteltével hogyan jellemezhetném egykori főnökasszonyomat ?

Megjeleníthetném a könyvtárosság etikai kódexe alapján:...elkötelezett könyvtára iránt...kötődik könyvtárához...erkölcsi integritása nyújt biztos alapot szakmai döntéseinek meghozatalához...elkötelezett az esélyegyenlőség mellett...elismeri szakmai tudásukat, emberi kvalitásaikat...személyében felelős a szakma társadalmi tekintélyének fenntartásáért és növeléséért... A kíváncsi-gyűjtemény száraz szavai helyett mások illenének rá: a hűség és a bizalom.

Márta - választott útján végig megmaradva - előbb a sashalmi, majd a lágymányosi könyvtárat vezette. Egy gimnáziumi magyartanár így vallott az első korszakról: „... a harminckettes könyvtárnak Simon Márta volt a lelke...mai szemmel nézve túlságosan is irigylésre méltóan családias volt a hangulat ott a könyvtáron belül,...a könyvtárosok próbálták annak a szűkebb közösségnek a világképét alakítani..., volt bizonyos együttművelődés, ami a könyvtárnak nem lényegtelen feladata...”.

Utána XI. kerületi szolgálata következett . A nyugdíjkorhatár elérése után még két évet munkában töltött , kijelölt utódja virágzó közintézményt vehetett át . És tevékenyen hűséges volt a mozgalomhoz , az „egypárthoz” , a munkahelyi pártszervezethez ...

Pályájának utolsó éveire esett a „hatos” könyvtár fénykora. Mi eredményezte ezt a tíz éves ragyogást ? Döntően Márta bizalma: szinte „parttalanul” bízott beosztottjaiban. „Tárt karokkal” közeledett minden jelentkező felé, előítéllettől mentesen alkalmazott bárkit. A kisebbségből származó raktárkezelő onnan ment főiskolát végzett könyvtárosként nyugdíjba. A tanítónókból könyvtárosokká „szelídültek”, nála gyökeret eresztettek - a könyvtáros is elsősorban pedagógus -, végleges hivatásukra találtak, mára már kerületi könyvtárvezetők... Akiben látta a munka tiszteletét, ahhoz ragaszkodott, a végletekig védte, „hátha megjavul” az illető. Egyik fiatal beosztottja „pályát módosított”, aztán mégis meggondolta magát. Márta személyes jótállására kerülhetett vissza a hálózatba – ma ugyancsak vezető...

A vége felé kissé háttérbe húzódott – bízott a következő nemzedék kezdeményező képességében. A rájuk való támaszkodás újította meg a könyvtárhasználók rutinkiszolgálásán túli, érdemi tevékenységeket. A nyolcvanas évek elején az Ünnepi Könyvhét kerületi rendezvényére a könyvtár két neves lokálpatrióta írórt kért fel. A lebonyolítással Márta ifjú munkatársait bízta meg . Egyikük a kultúrpropagandát vállalta , a meghívókat tervezte és illusztrálta . A másik kollegina önállóan egybeszerkesztette és lebonyolította a találkozót ...

Márta szolgáló alkataként talán nem is várt viszonzást. Talán ezért is kavart fel eltávozására...

BÖRÖCFY KÁROLY